

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

NEW ROCHELLE, N. Y.

"Talven Tytön" ehdotukseen, mitä me vaadimme, oloihimme parannusta.

Minun mielipiteeni on, että ensinnäkin lyhempi työpäiviä. Nykyisestä 14-16 olisi lyennettävä 10-8 tuntiin. Silloin meille jäisi jonkunverran aikaa itsemme kehittämiseen. Ja myöskin aikaa terveytemme hoitoon, joka nykyisen pitkän työpäivän vallitessa jää kokonaan sivuseikäksi.

Enempi vapaata aikaa ainakin perhepalvelijalle. Minä ehdottaisin joka viikko puoli päivää vapaata aikaa.

Paremmat palkat. Ihmismillsempi kohtelu ja kaikin puolin ihmisen arvoiseksi tunnustaminen.

Ja kaikki työpalkat union-työpalkkoiksi tunnustamisen, silloin vasta voisimme joihin tehdään taloudellisen oloimme parantamiseksi.

Vapaat koulut kaikille, jotka haluavat tietojansa laajentaa. Ja jokaiselle mahdollisuus tehdä sitä työtä mihin hänellä on luontaiset taipumukset. Eikä niin kuin nyt, että olosuhteitten pakottamana täytyy tehdä itselleen hyvinkin vastenmielisiä töitä.

Työttömyysvakuutukset, äitiys-, leski- ja vanhuusvakuutukset ja vltio huolehtimaan jokaisen lapsen elämisestä ja siitä, että hän tulee saamaan koulua mahdollisimman korkealle.

Kaikki ylityö olisi poistettava, joka alalta ja lapsityötä ei ollenkaan.

Näihin vaatimuksiin sisältyisi äärettömän paljon sääntöjä, jotka tulisivat tässä liian pitkäksi luettelaksi. Olen tässä tuonut esiin vaan silmään pistävimmät seikat.

Minä toivoisin että Kodin osastossa ruvettaisiin kirjoittamaan lasten kasvatuksesta. Se olisi mielestäni kovin tärkeä seikka, sillä mielestäni kovin vähän pannaan arvoa lasten kasvatukseen nykyisin ja heistä kuitenkin riippuu yhteiskunnan tulevaisuus. Jos toimitus suvaitsee toivomukseni tulla käytäntöön niin ensi kirjeessäni kirjoitan ajatukseni lasten kasvatuksesta.

HILJUKKA.

Lasten kasvatuksesta sekä henkisesti että ruumillisesta, kyllä Toverittareissa on kirjoitettu sekä Kodin osastossa että artikkeleissa ja kertomuksissa ja edelleen kirjoitetaan sikäli kuin tila myöten antaa. Lehtemme on niin kovin pieni ja sen täytyy olla näin monipuolinen, niin ei siihen paljoa kutakin sorttia yhtä aikaa sovi. Täytyy antaa vuoronsa kullekin. — Toim.

SOINTULA, E. C.

Ensi kertaa kirjoitan Nuorten osastoon. Olen lukenut sitä innolla, eikä ole siinä näkynyt keltään nuorelta kirjoitusta täältä Sointulasta, niin olin paperia ja kynän ja aloin töhriä, mutta eihän sitä oikein tahtonut tietää mitä kirjoitaisi, kun ensi kertaa yrittää, että siitä tulisi edes jonkinlainen, mutta koetaan ainakin kun kerran olen alkanut.

Täällä on tänä talvena ollut lunta ja pakkasta toista kuukautta. Olen ollut täällä kaksitoista vuotta enkä muista, että olisi ollut ennen kuin yhdestä näin pakkasta, mutta silloinkin ei ollut niin pitkälti kuin tänä talvena.

Lopetan kirjoitukseni tähän, jos tämä nyt menee painokoneen läpi niin kirjoitan toistekin.

Toivotan taistelutarmoa Toverittareiden laajalle lukijakunnalle.

XITENLEHDENLUKIJJA.

LASTEN OSASTO.

(Jatkoa 8:ltä sivulta.)

WOODLAND, WASH.

Kirjoitan taasen vähän Toverittareen, kun en ole kirjoittanutkaan hetkeen aikaan.

Kesä se näyttää tulevan täälläkin ja lumi on jo lähtenyt melkein kaikki pois.

Ihmiset ovat ruvenneet maatansa kyntelemään ja hommaamaan kevät-työväjäänsä.

Ovathan ne pojatkin jo heränneet ja ruvenneet kirjoittamaan Lasten Osastoon. Kirjoittakaa vaan, pojat ja kirjoittakaa oikein kiipailun kanssa, noitten "flikkojen" kanssa, ja näytetään heille, että voimme mekin kirjoittaa kokolailla silti.

Koltakaapas pojat tekni ruveta siihen kilpikirjoitukseen aineesta "Tytöt ja pojat", jota "Mökin Majan Lyyli" esitti tässä joku aika takaperin. Minä kyllä yritän sitä. No koitetaan silti, jos koitetaan vähän kirjoittaa siitä "aineesta" jonkunlaisia kilpikirjoituksia kalkan, tytöt ja pojat yhdessä.

Tässä kirjeeni alussa, jonka aloitin joku päivä sitten, mainitsin kuinka täällä on kesä tulossa, mutta tuo ylätuva herra on meitä tietenkin vähän rangaissut jostain synninteosta, koska se teki talven uudestaan. Nyt näitä sanoja kirjoittaessani saataa lunta kokolailla. Jos tämmöistä ilmaa piisaa vielä jonkun aikaa, niin täällä useimmille tulee helmiä puute. Ehkä lopetan tämän kyhäämisen tähän tällä kertaa.

KALLE KOSKI.

NEWPORT, N. H.

Hyvä Selma-täti:-

Usean kerran olen äidille puhunut että minäkin haluaisin kirjoittaa Toverittareen lasten osastoon, vaan äiti aina sanoo, että eihän sinä polkarukani osaa vielä mitään kunnollista kirjoittaa, mutta eihän Selma-täti kahdeksanvuotiaalta niin kovin kunnollista vaadita? Tänäkin taas pyysin äitiä avustamaan minua ja vihdoin hän suostui.

Olen koulunne toisen luokan oppilas ja täyttänyt kahdeksan vuotta. Suomenkieltä en tosin osaa vielä paljoa kirjoittaa vaan sanelen ajatuksiani äidille ja äiti kirjoittaa ne paperille.

Äidille tulee Toveritar, ja istumme aina, minä, veljeni ja pikku sisko ja kuuntelemme, kun äiti lukee kaikki kirjeet ja kertomukset lasten osastosta.

Me olemme kolme pientä orpoa, joiden isä on jo neljä vuotta nukkunut ikuisia untaan tuolla kalmistossa. Äiti on päivät työssä ja isävalinajan sisko meidän hoitajanamme kotona.

Minä ja veljeni Bruno käymme koulua, pikku Helvisisko on vielä kotona, ensi syksynä hänkin lupaa alkaa koulun käynnin.

Täältä ei ole kukaan pienistä työistä tai pojista vielä kirjoittanut Toverittareen, vaikka täälläkin kyllä on sellaisia lapsia, jotka kykenisivät sen tekemään. Ruvetkaapa toisetkin pikku toverit rouhuun. Kirjoitan toiste enmmän. Toverillinen tervehdys kaikille pienille tovereille ja Selmätädille.

PAUL SAIRIO.

ILWACO, WASH.

Koska ei täältä toiset kirjoita lasten osastoon, niin minä piirrän jotain. Minä olen vasta kymmenen vuoden vanha ensi kuussa ja olen neljännessä luokassa koulussa. Suomenkieltä minä jo osaan lukea kun äiti on minua opettanut.

Täällä on ollut kylmä talvi. On ollut niin paljon lunta, että ei vanhat ihmiset sano muistavansa niin kurjaa talvea.

Töitä ei ole juuri mitään. Eräänä iltana näin äitini itkevän. Minä kysyin miksi äiti itkee, niin äiti vastasi, että ruoka on kaikki, eikä ole kun vartti rahaa, eikä meillä ollut kun perunan tähteitä illalliseksi. Äitini lensa viisikymmentä senttiä viikossa ja väliin vähempi, josta me

kolme elämme, minä ja Vilho-veljeni ja äiti. Toivon, että pian kasvaisin isoksi, että voisin äitiä auttaa.

HAILA KALLIO.

Koulutyttöjen päiväkirjasta

Tammikuun 13 p. —

Matkalla koulusta tapasin Ruuthin, hän pyysi minua auttamaan itseään latiaassa, johon minä suostuin. Hän, "poor" Ruuth, koettaa kaikkensa, selvitellessään läksyjään ja yhtäkalokki opettajat intollevat ja moitivat häntä laiskaksi. Pyysin Ruuthin tulemaan melle joka päivä jälkeen koulun, niin teemme yhdessä läksyjä. En tiedä miksi jonkun ottaa niin lajalle saada oikein läksynsä.

Tänään sain tietää, mikä oli se salaisuus, josta pikakirjuri mainitsi eilen illalla iltakoulussa. Se oli ainoastaan se, että minä ja Alice pääsimme vapaaksi, että ei tarvinnut ottaa "examination" ei yhdessäkään aineessa. Tanssien ja laulaen juoksimme kotiin. Villi käveli edellämme piä alaspainettuna. Muistutin Villiä, että olisi parempi tehdä ensin läksyt ja sille jos jää aikaa, seisokkella katujen kulumissa. En ollenkaan ihmettele, jos Villi saakin opettajalta huhteita, hän on erittäin huolimaton oppilas ja hänen isänsä on vaan pienipalkkainen työmies, joten hänen vanhempansa eivät voi häntä kouluttaa muuta kuin läpi korkean koulun. Kyllä vielä kerran sanon Villille, että on hyvä työläiselle tietää enemmänkin kuin mitä saamme koulussa, että on myös hyvä ottaa kaikki se käytännöllinen tieto mitä koulussa on saatavana.

Tammikuun 14 p. — Ruth ihan tanssi kun osasi läksynsä. Opettajaakin oli ihmeissään. Annoin merkin silmiin iskulla, ettei ilmaista salaisuutta, opettajat kiukottelevat. Jos toiset lapset auttavat toisiaan. Minä en näe siinä muuta kuin hyvää. Sain tietää, että kirjoitukseni oli läpäissyt. Opettaja oli sen lukenut; sanoi että todellakin oli siinä piirtänyt viehättävän kuvan. Tänä aamuna ylös noustessa löysin itseni sen edessä sitä tarkastelemaassa, kyllä minä uskon, että "kesä on siellä kaunis". "Mistä olet kirjoittanut?" kyselivät jotkut oppilaat vapaatunnilla. Toiset arvonsa tuntevat koettivat pysyillä etäämmällä. Ne ovat niitä rikkaita, jotka huulevat olevansa etevimmät kaikessa ja siltä se näyttääkin, sillä niiden konnahtyöt koetaan aina peittää. Tänä iltana ei ole nyt koulua. Ruth tulee melle ja sitten me taas viihdyimme läksyjen seurassa. NUPPU.

Kun Pekalle pidettiin laulajaiset

(Jatk.)

Ja näytettyään vieraille, että hän on herra talossaan, jatkoi hän:

— Olenko käsittänyt oikein. Pekka on kait tuo nuori mies, joka huutaa kaikki päivät aamusta iltana. Tarvitseeko hän todellakin apua siinä? Sitä en olisi oskonut.

— Katsos, sinä auringon nousun ilmoittaja ja ylevä valtiijas, tarkoituksemme on näyttää hänelle miten rumalta tuollainen kirkkuminen kuuluu.

— Vai niin, vai niin, kyllä ymmärrän, mitä tarkoitat ja autan sinua mielelläni. Olisi kai syytä kutsua alamaiseni sekä suuret että pienet kokoon.

— Minä menen kutsumaan heidät, sanoi Mirri, joka ensi kerran sai tilaisuuden antaa äänensä kuulua.

— Ei tarvitse, vastasi kukko ylpeänä. — Alamaiseni kutsun kokoon itse.

Samassa lensi hän vanhan romulaatikon kannelle ja kiekui niin, että ilma tärisi: "Kukkokiekku, kukkokiekku, tulkaa nyt!"

Siinä tulivatkin kaikki karjapihan asukkaat idästä ja lännestä, keikistellen uteliaina päitään.

— Kukkokiekku, tulkaa nyt! Ja hän kertoi hiljaa kuuntelevalle joukko tehtävästä, jonka hän on ottanut toimittakseen, ja jota hän kehoittaa kaikkia läsnäolevia kannattamaan.

— Kukkokiekku, tulkaa nyt! Hän lopetti pitkän esityksensä kehoituksella, että hänen johdollaan marssittaisiin suuren rakennuksen ho auttamaan Pekkaa huutamissa.

Kukolla oli niin suuri valta kuulijoittensa yli, etteivät he uskaltaneet kieltäytyä, vaikkeivät olleet selvillä tarkoituksesta.

Ja niin järjestettiin kulkueeseen. Etumaisena kulki kukko kanoineen. Matkalla tapasivat he Ville-pojan, joka oli juuri lopettanut kukkien kastelun. Nähdessään niin omituisen kulkueen, padotti hän vesikannun ja jäi ihmeissään töllistelemään.

— Onko mokomaa nähty — huudahti hän. — Huulepa että Noakin arkeki on lähtenyt liikkeelle. Mihinä ihmeelle sitä ollaan menossa, jos saisin olla utelias.

— Tarkoituksemme on auttaa Pekkaa huutamissa, vastasi kukko armoissaan.

— No en ole moista ennen kuullut! ja tarvitseeko Pekka apua huutamissa. Jos missä, niin siinä hän kyllä suoriutuu yksin. Mutta onpa hupaista nähdä, mitä seuraa. Ohimennen viihdelsi hän Bobin, suuren bernhardilaisen koiran, joka heti tuli mukaan.

Kun herra ylikomendantti "Kukkokiekku" oli tullut rakennuksen kulmaan, komensi hän: "hiljaa," ja niin hiipivät kaikki eläimet varpaisillaan Pekan huoneen ikkunan alle. Siinä asetuiivat he järjestykseen. Kukko ja kana olivat yinnä kivillä, nolemmat koirat, kissa, porsas, ankat ja hanhet ympärillä ja vasikka niityn reunalla.

— Nyt, sanoi kukko ja kohotti oikean jalkansa merkiksi, että konserttiin piti alkaa.

Huu, mikä elämä siitä syntyi! Kukko kiekui, kanat, ankat ja hanhet kaakottivat, kissa naukui, porsas röhöi ja vasikka mylvi, Bobi haukkui karkealla bassoäänellään: vau, vau, ja Moppe vinkui, viu, ja Ville naurovi, niin että tuskin voi seista suorana.

Ei Pekka eikä hänen äitinsä olleet huomanneet eläinten tuloa,

(Jatkoa toisella sivulla.)